

Tenim Festa Major

A diferència d'altres ciutats amb tradicions potents i arrelades, de la Festa Major de Manresa que havia sobreviscut als 40 anys de franquisme se'n podia salvar ben poc. A tot estirar, el castell de focs, l'Oreneta d'Or i, per a alguns, la missa i ballada de gegants del diumenge. La resta (l'emalat, la revista de pit i cuixa o la desfilada de les majorettes amb la banda de cornetes i tambors) ja no tenia sentit en la Manresa de finals del segle XX. Així doncs, la Festa Major es va haver de reinventar a partir de gairebé res fins a trobar una fórmula, l'actual, que comença a tenir cara i ulls i personalitat pròpia.

La primera gran i exitosa incorporació fou el Correfoc. Iniciat l'any 1982 amb (oh, sacrilegi!) la música de la Patum, posteriorment s'hi va afegir l'actual banda sonora que ha esdevingut l'himne no oficial de la ciutat. El Correfoc i el ball posterior (amb estripada de samarretes inclosa) s'ha consolidat com a ineludible cita festiva i obligada prova iniciàtica de manresanitat. Alhora, un dels seus "spin off", la Mostra, omple des de fa anys i amb molt d'èxit l'espai del vespre de dissabte. Restava per definir, encara, la gresca nocturna necessària en qualsevol festa major. Aquí, l'assaig-error ha estat el mètode utilitzat fins a trobar una fórmula que funcioni. Els concerts de pagament al Congost, a la Caserna o a la Florinda tenien la pega de l'entrada de pagament que desvirtuava el caràcter popular i universalista que, per definició, ha de tenir la Festa Major. Els concerts i les «disco-boja» (sessions "DJavant la lettre"), als Dolors o al Palau Firal, tampoc van funcionar perquè requerien cotxe per arribar-hi i l'entorn era inevitablement inhòspit i despersonalitzat. De mica en mica, entre la gent jove, s'estenia la idea que no calia ser a Manresa fins al dilluns de Correfoc, que la resta dels dies valia més continuar les vacances o escapar-se l'Akelarre de Cervera o a pobles més petits amb festes majors modestes però vives i sentides.

I va arribar el segon revulsiu de la Festa Major moderna: l'alternativa, amb una sabata i una espadenya, però oferint el que la ciutat necessitava: música i disbauxa al centre, gratuïta i organitzada per la mateixa gent jove. Passats els primers anys de tibantors amb l'ajuntament, els organitzadors de la Festa Major (diguem-ne) oficial van anar entenent que sí, que la gent el que volia, per festa major, era retrobar-se amb la ciutat i amb els amics i coneguts en un entorn eminentment urbà i reconeixible. Inicialment, quan des de Manresa de Festa es van començar a programar concerts a Sant Domènec amb grups que també haurien pogut sonar a Puigmercadal, des de l'alternativa algú s'ho va prendre com un atac, com un intent per prendre'ls el públic. De seguida, però, es va entendre que les dues propostes es complementaven i que, de fet, el que calia, per créixer, era dispersar la festa pel barri vell aconseguint que la gent circuli per places i placetes. I així hem arribat fins enguany, amb el gruix de la festa major organitzat per l'ajuntament però amb l'aportació imprescindible dels col·lectius de l'Alternativa i amb propostes cada cop més potents des de bars i entitats diverses. Aquest any, divendres, dissabte i diumenge, amb fins a cinc propostes simultànies que aconsegueixen transformar el centre de la ciutat i congrega milers de persones, Manresa i la seva Festa Major feien, per fi, goig.

